

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 24.

Sjette Session.

36te Møde.

Tredagen den 16de Februar.

(Fort.)

Ordføreren: Jeg vil kun gjøre den Bemærkning, som forøvrigt er en Selsølgje, at det aldrig er faldet Udvalget ind, at det ikke skulde være tilraadeligt, men endogfaa hvist ønskeligt, at Revisionen i Tvivlstilfælde indbringer saadanne Spørgsmaal til Rigsdagens Afgjørelse, hvorom der kan være forskellig Mening, og at der altsaa dert, at Udvalget med Hensyn til enkelte Pøster er kommet til en afvigende Anskuelse, ikke indeholdes nogen Kritik af Revisionens Arbejde, og allermindst naar Bemærkningen gaaer ud paa at anbefale Noget, der ligefrem er en Lettelse i dens Arbejde. Hvad det Spørgsmaal angaaer, om en Kassebeholdning, der beroer hos Vedkommende, der har den til deraf at gjøre Udgifter, skal regnes som Udgift og senere tages til Indtægt, eller om den skal betragtes som en tilstedeværende Beholdning, da blev det strax anført, at det var et tvivlsomt Spørgsmaal. Jeg troer at hvad der taler for Udvalgets Opfattelse er, at man derved faaer et rigtigere Begreb om, hvad Udgiften virkelig har været. Forresten kommer Udvalget ikke i nogen Modsigelse med sig selv med Hensyn til det af mig anførte Exempel. Der var virkelig en Sum udgivet til en Mand, ikke for at han skulde have den i Behold til deraf at bestride Udgifter til vedkommende Straffeanstalt i Viborg, men som Noget, som formeentlig tilkom ham, og det stete først efter langvarige Forhandlinger, at man kom til Erkendelse af, at han ikke var berettiget dertil, og det blev først efter et temmelig langt

Tidsrum og efter meget lange og mafsomme lige Skrivelser antaget, at det skulde af ham refunderes, hvilket tvivlsomt kom til Udgift og senere blev sat til Indtægt. Det er ikke, fordi jeg har den Prætention, at der ikke skulde kunne paavises smaa Inconseqventser i Udvalgets Arbejde, at jeg urgerer dette Spørgsmaal videre; men saalænge man kan forsvare sig mod saadanne Paastande, gjør man det. Hvad Spørgsmaalet angaaer, hvorledes Ordet „Gage“ skal forståes, naar derved tages Hensyn til det Maximum, hvortil det maa gives Forskud, da har Udvalget ingenlunde argumenteret fra et almindeligt Begreb om Gage, men henviist til den meget bestemte Definition af Gage, der indeholdes ikke blot i Lovens § 1, men tillige i dens § 5, hvilken gjør det factiff aldeles umuligt at tage Hensyn til alle de ubekjendte og ubestemmelige Størrelser; og naar min ærede Ven (Wessely) meente, at jeg havde udtrykt mig skarpt i saa Henseende, saa vil jeg haabe, at han mener skarpt i Argumentationen. Endelig skal jeg endnu kun til Dplysning om Udgifterne til Toldevæsnets Embedsmænd tilføie den Bemærkning, at den kun var en ganske simpel Taloplysning, idet Udvalget har troet, at naar ved saadanne Forhold en saadan med saa Ord kunde gjøres her i Thinget, vilde den altid bedre heste sig ved Hukommelsen, end naar den skulde søges i et saa volumineust Opus, som Revisionens Beretning. Endelig skal jeg, for at gjøre disse Dplysninger saa fuldstændige som muligt, endnu kun tilføie, at de Udgifter, som Consumtionens Ophævelse har medført for Statskassen til Toldebedsmændene, udgjøre 46,175 Rd. 48 p.

Da ikke flere ønskede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved: